

Η επαναστατική εφημερίδα- Η εφημερίδα “Σοσιαλιστής Εργάτης”/ Η επαναστατική εφημερίδα σήμερα

Κρις Χάρμαν (1984)

Μτφρ: ΑΛ

Σοσιαλιστής Εργάτης: τα πρώτα χρόνια

Η εφημερίδα **Socialist Worker** (Σοσιαλιστής Εργάτης, ΣΕ), η εφημερίδα της οργάνωσής μας, του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος (SWP), έχει 16 χρόνια ζωής. Ξεκίνησε να κυκλοφορεί σε μια περίοδο ανόδου του κινήματος, και συνέχισε στην περίοδο των υποχωρήσεων και της απογοήτευσης. Πρωτοκυκλοφόρησε τον Σεπτέμβρη του 1968, όταν το φοιτητικό κίνημα και το αντιπολεμικό κίνημα του Βιετνάμ έφταναν στην κορύφωσή τους.

Τα προηγούμενα χρόνια σαν Διεθνείς Σοσιαλιστές {IS} (όπως τότε ονομαζόμασταν) βγάζαμε μεγαλύτερες μηνιαίες εφημερίδες-τη **Socialist Review** (από το 1950 ως το 1962), τη **Young Guard** (την εφημερίδα που στήριζε η οργάνωση νεολαίας του Εργατικού Κόμματος από το 1961 ως το 1964) και την **Labour Worker** (που άλλαξε το όνομά της σε **Socialist Worker** το 1967). Αυτές ήταν διαφορετικής ποιότητας. Στις καλύτερες στιγμές τους συνδύασαν τη σοβαρή ανάλυση των γενικών πολιτικών ζητημάτων (το Εργατικό Κόμμα, τον αγώνα των συνδικάτων, την επαναστατική παράδοση, τη Ρωσία, την παρατεταμένη μεταπολεμική οικονομική ανάπτυξη κλπ) με πιο σύντομα ραπόρτα από αγώνες και τρέχοντα γεγονότα. Έγιναν προσπάθειες για να μετατραπούν σε πιο αγκιτατόρικές δεκαπενθήμερες οι εκδόσεις τόσο της **Socialist Review** όσο και της **Labour Worker**, αλλά αυτό δεν αντιστοιχούσε ούτε στην

περίοδο (μια περίοδος χαμηλής κλίμακας γενικευμένων αγώνων συνοδευόμενη από το ανέβασμα της ποιότητας ζωής της εργατικής τάξης) ούτε στις δυνατότητες της οργάνωσής μας (που αναπτύχθηκε από κάτι παραπάνω από 20 μέλη το 1950 σε περίπου 100 το 1960 και περίπου 300 το 1967). Υποχρεωθήκαμε στη γρήγορη οπισθοχώρησή μας στη μηνιαία έκδοση και στις δυο περιπτώσεις.

Η Labour Worker πούλησε 2300 φύλλα περίπου το Φλεβάρη του 1967, μόλις πριν την απογείωση του φοιτητικού κινήματος (450 στο Islington, 200 στο Manchester, 124 στη Γλασκόβη, 172 στην Tottenham, 187 στο Newcastle). Η κυκλοφορία ήταν χαμηλή σε απόλυτους αριθμούς, ωστόσο σήμαινε ότι το κάθε μέλος έδινε το 8 φύλλα κατά μέσο όρο.

Αλλά τόσο η πολιτική ατμόσφαιρα όσο και οι Διεθνείς Σοσιαλιστές γνώρισαν μια ορατή μεταμόρφωση την περίοδο της πρεμιέρας της **Socialist Worker** ως εβδομαδιαίας εφημερίδας το Σεπτέμβρη του 1968. Το κύμα φοιτητικών καταλήψεων και μεγάλων αντιπολεμικών διαδηλώσεων για το Βιετνάμ έμπασε στην πολιτική δράση δεκάδες χιλιάδες νέους ανθρώπους ενώ η γενική απεργία στη Γαλλία έδειξε τις δυνατότητες της εργατικής τάξης να δράσει. Η αποτίμηση της κυβέρνησης Wilson αποδείκνυε τη χρεοκοπία του ρεφορμισμού και η Ρώσικη εισβολή στην Τσεχοσλοβακία αποσυνέθετε το Σταλινισμό ρωσικού τύπου. Μικρές οργανώσεις επαναστατών σοσιαλιστών άρχισαν να έχουν απήχηση πολύ πέρα απ' αυτό που αναλογούσε στα μεγέθη τους. Οι Διεθνείς Σοσιαλιστές από αυτήν την κατάσταση επωφελήθηκαν περισσότερο από κάθε άλλη οργάνωση στη Βρετανία. Αυτό έγινε εν μέρει γιατί κάποια από τα μέλη μας έπαιξαν ηγετικό ρόλο στους φοιτητικούς αγώνες όπως αυτόν **στο LSE (London School of Economics)** το 1967. Γιατί θέσαμε τους εαυτούς μας στην ολόψυχη εμπλοκή μας στον αντιιμπεριαλιστικό αγώνα του Βιετνάμ. Εν μέρει γιατί δεν είχαμε την πίκρα λόγω (σ.μ. του ξεσκεπάσματος) του σταλινισμού που είχαν κάποιοι στην αριστερά. Αλλά κυρίως, επειδή επιμέναμε ότι η μειοψηφία των ριζοσπαστικοποιημένων φοιτητών πρέπει να συνδεθεί με τη μόνη δύναμη που πραγματικά μπορεί να αλλάξει

την κοινωνία, την εργατική τάξη. Σε αυτή τη βάση αναπτυχθήκαμε από περίπου 300 μέλη στην αρχή του 1968 σε περίπου 1000 το φθινόπωρο του ίδιου έτους και θέσαμε σε κυκλοφορία τη **Socialist Worker** σε εβδομαδιαία βάση σαν μέσο σύνδεσης του ενθουσιασμού των νέων επαναστατών με τους αγώνες των εργατών ενάντια στην κυβέρνηση των Εργατικών. Η νέα εφημερίδα, εκ πρώτης όψεως, δεν εντυπωσίαζε σαν εγχείρημα. Τυπωνόταν σε ένα δωμάτιο με έναν μόνο δημοσιογράφο κι έναν δακτυλογράφο, και αποτελούνταν από 4 σελίδες με ειδήσεις και στοιχεία. Οι ειδήσεις ήταν συχνά παραστριμωγμένες, όχι ιδιαίτερα ευανάγνωστες, και οι φωτογραφίες της συνήθως ήταν χαμηλής ποιότητας. Ωστόσο, για τα δεδομένα μας ήταν μια σπουδαία επιτυχία, πιο πετυχημένη από απόπειρες άλλων εφημερίδων να επωφεληθούν από τον αέρα του 1968, όπως η **Black Dwarf** του **Tariq Ali**, που διέθετε περισσότερους πόρους και ήταν πιο εναρμονισμένη με την επαναστατική υπεραισιοδοξία της γενιάς του 1968.

Η εφημερίδα μας τυπωνόταν αρχικά σε 8000 αντίτυπα, που πουλιόντουσαν με ενθουσιασμό από τα μέλη των IS. Το πούλημα δεν ήταν ποτέ εύκολο. Οι άνθρωποι έπρεπε να ξυπνάνε από τις 6 για να βρίσκονται στις πύλες του εργοστασίου κάθε Παρασκευή, για να ξεφορτωθούν 4-5 φύλλα αν ήταν τυχεροί, μετά να ξοδεύουν ώρες πουλώντας στον κεντρικό δρόμο τα Σάββατα πετυχαίνοντας λίγο περισσότερες πωλήσεις, μετά να τριγυρνάνε στις συνοικίες τα κυριακάτικα πρωινά. Αλλά η εφημερίδα γνώρισε απήχηση σε μια μειοψηφία ανθρώπων στους εργασιακούς χώρους και στα συνδικάτα. Ήταν τα χρόνια που η πολιτική της κυβέρνησης των Εργατικών –της καθήλωσης των μισθών, των «συμφωνιών παραγωγικότητας» και «απολύσεων πλεονάζοντος προσωπικού» μέσω των προωθούμενων συγχωνεύσεων κρατικών οργανισμών- άρχισε να συναντά αντίσταση- πρώτα από παραδοσιακούς μαχητικούς κλάδους όπως οι εργάτες αυτοκινήτων, τους καλύτερα οργανωμένους κλάδους των οικοδόμων και των λιμενεργατών, κι έπειτα από κομμάτια του κόσμου χωρίς εμπειρίες αγώνων, όπως οι σκουπιδιάρηδες του Λονδίνου, οι καθηγητές, και οι εργάτες στη βιομηχανία υάλου του St Helens. Η ανάταση του κινήματος βρήκε

έναν ακόμα πολιτικό σύμμαχο όταν το 1969 η προσπάθεια της κυβέρνησης να περάσει νόμους ενάντια στο συνδικαλισμό ανατράπηκε από την αντίσταση των συνδικάτων, που περιλάμβανε και την πρώτη πολιτική απεργία μετά από μισό αιώνα. Η εφημερίδα φιλοξένησε όλους αυτούς τους αγώνες, κι επιπλέον κέρδισε ένα αναγνωστικό κοινό ανάμεσα στους αγωνιστές που συμμετείχαν σε αυτούς. Αν και η IS ήταν φοιτητοκρατούμενη οργάνωση, η εφημερίδα ήταν από πολλές πλευρές μια εργατική εφημερίδα. Μπορούσε να διαβαστεί με όρεξη από πολλούς αγωνιστές εργάτες που στις συνεδριάσεις μας ένωσαν έξω από τα νερά τους. Μέχρι τις γενικές εκλογές του Ιούνη του 1970 που ανέδειξαν κυβέρνηση των Τόρις, η εφημερίδα τύπωνε πλέον 14.000 φύλλα και ήταν έκτασης 6 και μετά 8 σελίδων- παρά το γεγονός ότι τα μέλη της IS είχαν μειωθεί λίγο σε 900.

Ένας παράγοντας επιτυχίας της εφημερίδας ήταν η ικανότητα να παρουσιάζει περιγραφές των αγώνων και να μιλά για τα γεγονότα με γλώσσα που απέφευγε τις ξύλινες αφηρημένες έννοιες που αγαπήθηκαν τόσο και από το σταλινισμό και από τον ακαδημαϊκό μαρξισμό. Ο βασικός στόχος ήταν να χρησιμοποιήσει ένα λεξιλόγιο όχι τόσο διαφορετικό από την **Daily Mirror για να** παρουσιάσει μια εντελώς διαφορετική αλληλουχία εμπειριών και ιδεών. Συγγραφείς όπως οι Paul Foot, Duncan Hallas και Eamonn McCann , ο τελευταίος με βδομαδιατικά ρεπορτάζ από την πρώτη γραμμή στο Derry, ήταν αξιοθαύμαστα ικανοί να πετύχουν κάτι τέτοιο. Αλλά αυτός δεν ήταν ο βασικός λόγος της επιτυχίας μας. Δυστυχώς, τα περισσότερα μέλη μας δε διέθεταν τέτοιες μαγικές δημοσιογραφικές ικανότητες. Ωστόσο, αυτό που έκαναν ήταν να εξασφαλίσουν ότι η εφημερίδα θα περιέχει ρεπορτάζ από κυριολεκτικά κάθε αγώνα που βρισκόταν σε εξέλιξη εκείνα τα χρόνια- από τον αγώνα των γυναικών στη Φορντ για ίση εργασία μέχρι εκείνον των ψαράδων στο Aberdeen, από τον αγώνα των εργατών στον ιματισμό στη Leeds μέχρι εκείνον των Ασιατών εργατών του Brick Lane ενάντια στις ρατσιστικές επιθέσεις.

Το στοιχείο της εμπειρίας, τόσο σημαντικό για κάθε εφημερίδα στην άνοδο του κινήματος, διέτρεχε όλη την εφημερίδα, έστω κι

αν επρόκειτο συνήθως για εμπειρία της αγωνιστικής μειοψηφίας στην τάξη και όχι τόσο της πλατιάς μάζας των εργατών (που αντέδρασαν στις προδοσίες της κυβέρνησης των Εργατικών πιο πολύ με παθητικότητα και αποπολιτικοποίηση παρά με τον προσανατολισμό τους αριστερά). Κάθε φορά που βρισκόταν σε εξέλιξη ένας αγώνας, τα μέλη μας ήταν ικανά να στέλνουν ανταποκρίσεις, και μια βδομάδα αργότερα επέστρεφαν στο χώρο των αγωνιζόμενων κλάδων με μια εφημερίδα που αντιμετώπιζε τον αγώνα διαφορετικά από κάθε άλλη εφημερίδα. Οι γενικές ιδέες της εφημερίδας ήταν επίσης πολύ ουσιαστικές για την επιτυχία της. Οι άνθρωποι που τη διάβαζαν έρχονταν σε επαφή για πρώτη φορά με τον Μαρξισμό της πλήρους ρήξης με κάθε στοιχείο γραφειοκρατισμού και σταλινισμού, που εξηγούσε το Ρωσικό καθεστώς, που δεν απολογούταν για την επιμονή του στην κεντρικότητα της εργατικής τάξης, που επιχειρηματολογούσε ότι η αυτοαπελευθέρωση της εργατικής τάξης είναι πράγματι έργο της ίδιας.

Οι νέοι αγωνιστές έβρισκαν συχνά στην εφημερίδα ιδέες που είχαν μισοεπεξεργαστεί από μόνοι τους αλλά δεν μπορούσαν να συμφιλιωθούν με την καρικατούρα του δυτικού και ανατολικού «μαρξισμού». Τέλος η εφημερίδα ήταν πολύ ουσιαστική στο θέμα «τι πρέπει να γίνει». Ξεχώριζε από τις υπόλοιπες εφημερίδες του κινήματος του 1968 για την επιμονή της να εστιάζει στην εργατική τάξη. Και μέσα στο εργατικό κίνημα, ξεχώριζε από όλες τις άλλες για τη λεπτομερειακή ανάλυση του τι προσπαθεί να κάνει η άρχουσα τάξη στην οργάνωση της εργατικής τάξης, με τις «συμφωνίες παραγωγικότητας» που βασίζονται σε συστήματα πληρωμής μέσω αξιολόγησης της εργασίας κάθε μέρα από τη μια μεριά και την αντι-συνδικαλιστική νομοθεσία από την άλλη. Ενώ η υπόλοιπη αριστερά λίγο πολύ αγνοούσε το πρώτο και κατήγγειλε το δεύτερο σαν «τις απαρχές ενός συντεχνιακού κράτους» η **Socialist Worker** επέμενε ότι και τα δυο ήταν κομμάτια ενός ενιαίου σχεδίου της άρχουσας τάξης να εξασθενίσει τον έλεγχο από τη βάση και να ενισχύει τη θέση της γραφειοκρατίας μέσα στα συνδικάτα. Αυτό εξηγούταν διεξοδικά, κάθε βδομάδα, με μακροσκελή συχνά και λεπτομερειακά άρθρα των Tony Cliff, Roger

Cox, Peter Bain, John Setters (Roger Rosewell), Richard Hyman κι άλλων. Ένα από τα καλύτερα κολακευτικά σχόλια που κέρδισε η εφημερίδα εκείνη την περίοδο ήταν όταν η χίπικη **International Times** διαμαρτυρήθηκε ότι για να κατανοήσεις την **Socialist Worker** έπρεπε να είσαι επί **5 χρόνια εκλεγμένος συνδικαλιστής βάσης σε εργοστάσιο αυτοκινήτων!**

Ενώ η **Socialist Worker** απογειώθηκε τα χρόνια 1968-70, η μεγαλύτερη της επιτυχία της ήρθε την περίοδο της έξαρσης των βιομηχανικών αγώνων μετά την επιστροφή της κυβέρνησης των Τόρις του Edward Heath. Εκείνα τα χρόνια έδωσαν τις μεγαλύτερες ταξικές συγκρούσεις από το τη δεκαετία του 1920: μεγάλες πανεθνικές κινητοποιήσεις και διεκδικήσεις των ταχυδρομικών, των ορυχείων, των μηχανικών, των οικοδόμων, των λιμενεργατών, συγκρούσεις σε εργοστάσια αυτοκινήτων, με μια σειρά πολιτικών απεργιών ενάντια στο Νόμο για τις Εργασιακές Σχέσεις (Industrial Relations Act), και το άπλωμα της μαχητικής συνδικαλιστικής δράσης για πρώτη φορά σε κλάδους όπως οι νοσοκομειακοί και οι δημόσιοι υπάλληλοι.

Η φόρμουλα πάνω στην οποία βασίστηκε η **Socialist Worker** έδωσε τώρα καταπληκτικά αποτελέσματα. Ο αριθμός φύλλων που τυπώνονταν αυξήθηκε από 13000 φύλλα το 1970 σε 28.000 κατά τη διάρκεια της απεργίας στα ορυχεία το 1972, για να σταθεροποιηθεί περίπου στα 27.000 φύλλα το Μάρτη του 1973. Στο τέλος εκείνης της χρονιάς ανέβηκε ξανά και ξανά, φτάνοντας τα 40.000 φύλλα κατά τη διάρκεια της απεργίας στα ορυχεία το 1974 και άγγιξε ακόμα και τα 53,000 σε ένα φύλλο λίγο πριν τις καθοριστικές εκλογές του 1974 που διεξήχθησαν με το δίλημμα «ποιος κυβερνά τη χώρα».

Υπήρχε μια διαλεκτική σχέση μεταξύ της αύξησης των πωλήσεων της εφημερίδας και του αριθμού των μελών της οργάνωσης που τις αύξησαν. Η κυκλοφορία της εφημερίδας θα μεγάλωνε μόνο από τη σταθεροποίηση ενός ακροατηρίου που δεν θα έμπαινε στην IS – είτε γιατί δεν ήταν πεισμένοι για τις ιδέες της είτε γιατί μια φαινομενικά φοιτητική οργάνωση δεν τους ήταν ελκυστική. Μετά σε κάποια φάση η ηγεσία της IS θα αντιλαμβανόταν ότι πολλοί

από αυτούς μπορούν να στρατολογηθούν, αν δινόταν η μάχη του μετασχηματισμού της οργάνωσης για να τη νιώσουν δική τους . Τα μέλη της IS θα πολλαπλασιάζονταν κι έπειτα θα έπρεπε να φτιαχτεί μια καινούρια περιφέρεια ανεβάζοντας κι άλλο την κυκλοφορία της εφημερίδας.

Αλλά αυτή η διαδικασία θα δούλευε μόνο όταν οι αντικειμενικές συνθήκες ήταν ευνοϊκές. Τα μέλη αυξήθηκαν το 1971 και έπειτα ξανά με εντατικές καμπάνιες στρατολογιών το 1973-74. Αλλά η προσπάθεια να ενισχυθεί αυτή η διαδικασία στην «καμπάνια του φθινοπώρου-χειμώνα» το 1972 ήταν ανεπιτυχής, παρά το υψηλό επίπεδο των ταξικών αγώνων εκείνη τη χρονιά. Έμοιαζε να ισχύει ότι όταν η εργατική τάξη κέρδιζε, οι αγωνιστές μπορούσαν να αγοράζουν μια εφημερίδα αλλά δεν έβλεπαν κανένα λόγο να οργανωθούν σε επαναστατική οργάνωση. Η αύξηση των πωλήσεων της εφημερίδας συνοδεύτηκε από βελτίωση στα οικονομικά της. Μεγάλωσε σε μέγεθος κι έφτασε τις 12 σελίδες το 1971 και τις 16 το 1972, το προσωπικό της αυξήθηκε μέχρι που απασχολούσε αρκετούς δημοσιογράφους πλήρους απασχόλησης, περιέχοντας στις γραμμές της συγγραφείς με μεγάλη εμπέλεια όπως οι Paul Foot και Laurie Flynn, η εμφάνισή της έγινε από τις καλύτερες στη Fleet Street, κι άρχισε να κάνει κάτι που δεν μπορούσε παλιότερα, να χρησιμοποιεί φωτογραφικό υλικό για να σφυρηλατεί πολιτικά συμπεράσματα. Οι αυξημένες υλικές δυνάμεις της επέτρεψαν να περιέχει εμπεριστατωμένες «αποκαλύψεις»- για τη Ματωμένη Κυριακή στο Derry, για μια τραγωδία στα ορυχεία του Yorkshire, για μια απεργοσπαστική εταιρία στο Ανατολικό Λονδίνο και για τη «μικρή εταιρία» (στην πραγματικότητα θυγατρική της γιγάντιας αυτοκρατορίας Vestey) που βρισκόταν πίσω από τη φυλάκιση των λιμενεργατών στο Pentonville. Αυτές εξουδετέρωναν πολλά από τα επιχειρήματα της κυβέρνησης και των ΜΜΕ και έκαναν την εφημερίδα να κερδίζει τον σεβασμό ακόμα και από ανθρώπους που δεν συμφωνούσαν με την πολιτική της. Φαινόταν σε πολλούς υποστηρικτές μας ότι μετατρέποταν στην «επαναστατική **Daily Mirror**».

Παρά τη δημοφιλή εικόνα της, διατηρούσε το παλιό μείγμα των

αναφορών σε πληθώρα αγώνων, της σοβαρής ανάλυσης εθνικών και διεθνών πολιτικών γεγονότων, της συζήτησης για τη στρατηγική της κυβέρνησης και των αφεντικών, την κριτική στη στάση των διαφόρων ρευμάτων του ρεφορμισμού, και καλογραμμένες παρουσιάσεις της βασικής οικονομικής θεωρίας. Συνέχιζε να συνδυάζει την «αισιοδοξία στη θέληση» πχ και την «απαισιοδοξία στη σκέψη» -προειδοποιώντας κάθε βδομάδα για τις επικίνδυνες παραχωρήσεις των συνδικαλιστών ηγετών στα Ναυπηγεία του Upper Clyde, κι επιμένοντας ότι δεν ήταν όλα ρόδινα μετά τη νίκη στο Pentonville σε ένα άρθρο (του Tony Cliff) που προειδοποιούσε ότι «οι λιμενεργάτες θα πληρώσουν ακριβά» για τους συμβιβασμούς της συνδικαλιστικής ηγεσίας του συνδικάτου TGWU.

Ήταν αυτός ο συνδυασμός στοιχείων, μαζί με το όποιο ιδιαίτερο δημοσιογραφικό ταλέντο και τεχνική αρτιότητα, που μετέτρεψαν το ασυνάρτητο σεντόνι του 1968 στην εντυπωσιακή 16σέλιδη εφημερίδα του 1974.

***H Socialist Worker* του 1974-84**

Το 1974 η απεργία των ορυχείων οδήγησε στην πτώση της κυβέρνησης των Τόρις, τη στιγμή που ο κόσμος βαλλόταν από τη μεγαλύτερη οικονομική κρίση από τη δεκαετία του 1930. Οι υπουργοί ψιθυρίζανε ο ένας στον άλλο για «το τέλος του πολιτισμού όπως τον ξέρουμε». Η αγωνιστικότητα της εργατικής τάξης βρισκόταν σε άνοδο και έμοιαζε να ξεπερνά κάθε εμπόδιο. Ο αριθμός των εργατών που ήταν έτοιμοι να ακούσουν τις επαναστατικές ιδέες μεγάλωνε περισσότερο απ' ότι πολλές δεκαετίες πίσω. Έτσι δεν είναι παράξενο ότι εμείς, που είχαμε ζήσει την εκτίναξη του αριθμού τυπωμένων φύλλων της **Socialist Worker** να φτάνει από τα 8,000 στα 40,000 φύλλα μέσα σε πέντε χρόνια, περιμέναμε την ανοδική τάση να συνεχιστεί. Νιώθαμε ότι είχε έρθει ο καιρός να απλωθούμε σε ένα ακόμα πλατύτερο ακροατήριο εργατών που είχαν ριζοσπαστικοποιηθεί από τα γεγονότα του χειμώνα του 1973-74. Σε ένα σπουδαίο άρθρο στο Διεθνή Σοσιαλισμό (**International Socialism**) ο Tony Cliff επιχειρηματολόγούσε ότι τώρα ήταν πραγματικά η ώρα να εφαρμόσουμε τα μαθήματα από την Πράβντα του Λένιν: «Ένα από τα

προβλήματα που παρουσιάζουν οι Διεθνείς Σοσιαλιστές στη Βρετανία σήμερα είναι το πώς θα χτίσουν τη γέφυρα που θα συνδέει τη μικρή αλλά αναπτυσσόμενη οργάνωσή μας με τον αυξανόμενο αριθμό αγωνιστών και σοσιαλιστών μέσα στην εργατική τάξη... Πώς μια επαναστατική οργάνωση των λίγων χιλιάδων μπορεί να συνδεθεί με τις δεκάδες χιλιάδες των εργατών που κινούνται αυθόρμητα προς την πολιτική μας; Μπορούμε να πάρουμε ένα καλό μάθημα από τη χρήση της Πράβντα από το Λένιν σαν οργανωτή στα χρόνια 1912-14.»

Αυτό περιελάμβανε τη συντονισμένη προσπάθεια να μετατραπούν οι αγοραστές της **Socialist Worker** σε πωλητές, δημιουργώντας ένα πλατύ δίκτυο πωλητών και υποστηρικτών της εφημερίδας. Αλλά αυτό σήμαινε επίσης, όπως το έθεσε ο Κλιφ σε εσωτερικό δελτίο της οργάνωσης, την αλλαγή της μορφής της ίδιας της εφημερίδας: «χρειαζόμαστε ...μια καθαρή απόφαση ότι τα πράγματα που γράφονται ή λέγονται από εργάτες πρέπει να βρίσκουν χώρο στην εφημερίδα... Το ζήτημα του να γράφουν οι εργάτες στην εφημερίδα τίθεται επί τάπητος από την ανάγκη να ταυτιστούν οι εργάτες με την εφημερίδα. Στην αστική δημοσιογραφία είναι κυρίαρχη η ιεραρχική αντίληψη μιας μικρής χούφτας ανθρώπων που από τα πάνω τροφοδοτεί τις καταναλωτικές ανάγκες εκατομμυρίων. Για την εφημερίδα της εργατικής τάξης το ζήτημα της εμπλοκής του «καταναλωτή» είναι κεντρικό. Η κατάργηση της αβύσσου μεταξύ δημιουργού και καταναλωτή είναι κεντρικής σημασίας. Έτσι η ιστορία που γράφεται από έναν εργάτη, που αφορά άμεσα μόνο λίγες δεκάδες εργάτες που βρίσκονται στο άμεσο περιβάλλον του χώρου δουλειάς του, είναι σπουδαίας σημασίας. Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο η εφημερίδα ριζώνει βαθύτερα στην τάξη.»

Υπήρχαν διαφωνίες στις διατυπώσεις του Κλιφ (πιο πολύ από τον Jim Higgins, που τέλεσε εθνικός γραμματέας το 1972-3, και από τον Roger Protz, τον συντάκτη της εφημερίδας μέχρι την άνοιξη του 1974). Αλλά ήταν διαφωνίες που ως εναλλακτική πρότειναν μια εφημερίδα που θα απευθύνεται στους «έμπειρους πολιτικά αγωνιστές»- κάτι που στην πραγματικότητα απέρριπταν το 1973-74 όλοι όσοι συμμετείχαν ενεργά στο χτίσιμο των Διεθνών

Σοσιαλιστών, επειδή ξέραμε ότι η νέα γενιά αγωνιστών συχνά δεν είχε καμιά απολύτως «πολιτική εμπειρία», αν και ήταν διψασμένοι να απορροφήσουν την επαναστατική πολιτική της οργάνωσής μας. Επιπλέον, κάποιοι τουλάχιστον από τους υποστηρικτές της άποψης αυτής έβλεπαν έναν άλλο μαγικό τρόπο να κλείσει το κενό μεταξύ της οργάνωσής μας με την τάξη-μέσω της διατύπωσης των «μεταβατικών αιτημάτων». Αυτό πάντα ισχυριζόμασταν ότι οδηγεί στη δεξιά στροφή και στην προσαρμογή στη ρεφορμιστική γραφειοκρατία. Η ζωή μας δικαίωσε σε αυτήν την εκτίμηση στα χρόνια μεταξύ 1974-79: αυτοί οι «πολιτικά πεπειραμένοι αγωνιστές» που ακολούθησαν τη διαδρομή των «μεταβατικών αιτημάτων απέναντι στην κυβέρνηση των Εργατικών» γραφειοκρατικοποιήθηκαν και τράβηξαν δεξιά. Έτσι η οργάνωση άρχισε να υιοθετεί τη λογική που σκιαγραφήθηκε από τον Κλίφ κι ενέκρινε η πλειοψηφία της συντακτικής ομάδας της εφημερίδας. Ούτε οι πωλήσεις της εφημερίδας ούτε τα μέλη της οργάνωσής μας αυξήθηκαν όσο προσδοκούσαμε. Για λόγους που έχουμε εξηγήσει αλλού (βλέπε Τόνι Κλιφ, «η ισορροπία των ταξικών δυνάμεων σήμερα», ΔΣ 2:6, Κρίς Χάρμαν, «η κρίση της ευρωπαϊκής επαναστατικής αριστεράς», ΔΣ 2:4 και Άλεξ Καλλίνικος «το κίνημα των από τα κάτω σήμερα», ΔΣ 2:17) η κυβέρνηση των Εργατικών πέτυχε να κάμψει την εργατική μαχητικότητα μέσω μιας πολιτικής γενικευμένων παραχωρήσεων στην πρώτη χρονιά της, που συνοδεύτηκε από μια συμφωνία με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία για πολύ αυστηρή επιτήρηση των μισθολογικών διεκδικήσεων ενώ το κύμα απολύσεων έριχνε από κάθε άποψη τη μαχητικότητα των εργατών. Μεταξύ 1975 και 1976 ο αριθμός των απεργιών και των εργατών που συμμετείχαν σε αυτές έπεφτε σε πολύ χαμηλότερα επίπεδα από τα πρώτα χρόνια του '70. Πολλοί από τους αγωνιστές που κερδήθηκαν στην επαναστατική πολιτική την προηγούμενη περίοδο τώρα βρέθηκαν απομονωμένοι στους χώρους δουλειάς, υπό ασφυκτική πίεση να προσαρμοστούν στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία με δεξιά στροφή στην πολιτική τους. Το πούλημα της **Socialist Worker** σίγουρα δεν ήταν ευκολότερο. Η κυκλοφορία αντί να ανέβει έπεσε λίγο. Με 30.000 φύλλα περίπου μέχρι το Νοέμβρη του 1975, αλλά πληρωμένα στο κεντρικό ταμείο της οργάνωσης μόνο τα 14,910 (αυτό μάλλον

είναι υποεκτίμηση των πραγματικών πληρωμένων φύλλων- οι λιγότερο αναπτυγμένες τοπικές οργανώσεις είχαν μια σταθερή τάση να χρησιμοποιούν κάποια από τα έσοδα από τις εφημερίδες για άλλους σκοπούς, όπως για να ναυλώνουν λεωφορεία για τις διαδηλώσεις, να πιάνουν το πλάνο συγκέντρωσης οικονομικών ενισχύσεων/συνδρομών από τα μέλη κλπ) Σε αυτές τις συνθήκες, οι προσπάθειες να τη μετατρέψουμε σε εφημερίδα που γράφεται από τους εργάτες δεν θα μπορούσαν να πετύχουν στην πράξη. Οι αγωνιστές βρίσκονταν σε άμυνα και τα άρθρα τους έτειναν συχνά να αναμασούν απλά αυτά που διάβασαν στην εφημερίδα την προηγούμενη εβδομάδα παρά να την εμπλουτίζουν με ζωντανές εμπειρίες της τάξης που ανακάλυπτε τη δύναμή της μέσα στις μάχες. Στην πραγματικότητα, υπήρχαν ακόμα και περιπτώσεις από άρθρα που γράφονταν στο γραφείο και το όνομα του εργάτη συμπληρωνόταν εκ των υστέρων! Συμβιβαστήκαμε με αυτήν την κατάσταση το 1975-6 γιατί ο πραγματικός κόσμος μας ξεκαθάριζε ότι δεν υπάρχει εναλλακτική. Αλλά πιστεύαμε ότι θα είναι μια προσωρινή κατάσταση που σύντομα θα δώσει τη θέση της στο ξεπέταγμα μιας νέας αγωνιστικότητας και στην επιστροφή στις αυξανόμενες πωλήσεις. Τα μέλη της οργάνωσης αυξήθηκαν το 1976, κυρίως μέσω της διάθεσής μας να παλέψουμε κόντρα στο ρεύμα ενός αντιμεταναστευτικού ρατσισμού στο οποίο η κυβέρνηση των Εργατικών και το Εργατικό Κόμμα παραδόθηκαν πλήρως. Παρασυρόμενοι από αυτήν την ανάκαμψη, μετονομάσαμε την οργάνωση σε Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα και αναμέναμε αισιόδοξοι μεγάλα πράγματα.

Οι εκτιμήσεις μας έμοιαζαν να δικαιώνονται το 1977 όταν ζήσαμε μια μικρή άνοδο των εργατικών αγώνων. Εγώ ο ίδιος έγραψα ένα άρθρο στο ξεκίνημα της χρονιάς, με ενθουσιώδη και φανατική υποστήριξη της ηγεσίας μας, που ξεκινούσε : «Η νηνεμία έσπασε. Η άνοδος των αγώνων που περιμέναμε εδώ και τρία χρόνια έφτασε». Εκείνη τη χρονιά όντως ζήσαμε κάποιους μεγάλους εργατικούς αγώνες- κυρίως τις μαζικές διαδηλώσεις του Grunwicks στο Βόρειο Λονδίνο το καλοκαίρι και την απεργία των πυροσβεστών το επόμενο χειμώνα. Επίσης αυξήσαμε σημαντικά τις στρατολογίες στο κόμμα, αφού αποκτήσαμε αναγνωρισιμότητα σε

όλη τη χώρα καθοδηγώντας μια πετυχημένη μαζική διαδήλωση ενάντια στην παρέλαση των Ναζί στο Lewisham, στο Νοτιο-ανατολικό Λονδίνο. Όλα αυτά μας έκαναν να αναμένουμε την επιστροφή των πωλήσεων της εφημερίδας στους αλματώδεις ρυθμούς ανάπτυξης των πρώτων χρόνων του '70. Αντίθετα, έμειναν στάσιμες και κρατήθηκαν γύρω στις 30,000. Εύκολα καταλήξαμε στο συμπέρασμα ότι κάτι πήγαινε τελείως λάθος με την εφημερίδα. Όντως κάτι πήγαινε λάθος. Η εργατική ανάταση του 1977 ήταν αναλαμπή που μας ξεγέλασε. Οι περισσότεροι εργάτες δεν έβλεπαν άλλο δρόμο από τη συναίνεσή τους με την κυβέρνηση, και η μειοψηφία των αγωνιστών βρισκόταν εν πολλοίς σε άμυνα. Αλλά διατηρούσαμε τη μορφή της εφημερίδας της ανόδου του κινήματος του 1969-74. Πράγματι κινούμασταν ακόμα με την εικόνα ότι η εφημερίδα πρέπει να γίνεται όλο και πιο «δημοφιλής». Άλλαξε το 1976 σε μια μορφή σύντομων άρθρων λιγότερων λέξεων- δεν αντιληφθήκαμε ότι αυτό έκανε δυσκολότερο να επεξεργαστούμε μια σοβαρή ανάλυση του τι πήγαινε λάθος στο κίνημα. Θυμάμαι ένα μέλος του κόμματος να διαμαρτύρεται ότι η εφημερίδα ήταν σαν «μασημένη τροφή για παιδιά»- δεν παρείχε τις ιδέες που χρειάζονταν οι σοσιαλιστές για στηρίξουν την επιχειρηματολογία τους. Κάποιος άλλος έκανε παρόμοια επισήμανση παρομοιάζοντάς την με κινέζικο γεύμα- νόμιζες ότι έχεις σκάσει, αλλά πεινούσες ξανά μια ώρα μετά. Αλλά απορρίψαμε αυτά τα παράπονα σαν αντιδράσεις «γκρινιάρηδων» και συνεχίσαμε όπως πριν. Τελικά όλα τα προβλήματα μας οδήγησαν σε κρίση-αλλά χωρίς να βλέπει κανείς ξεκάθαρα το τι πρέπει να αλλάξει. Η συντακτική ομάδα χωρίστηκε στη μέση, σε αυτούς που επέμεναν σε έναν τύπο εφημερίδας όμοιο με τον παλιό του 1968-76, και σε εκείνους που έλεγαν ότι το λάθος με την εφημερίδα είναι ότι δεν ήταν αρκετά «δημοφιλής»- ότι χρειαζόταν περισσότερο «ελκυστική ερευνητική δημοσιογραφία», περισσότερα διαγράμματα και εικόνες, περισσότερα θέματα που ενδιαφέρουν τους εργάτες, όπως αθλητικά και μουσική, λιγότερα «βαριά» άρθρα, λιγότερη εργατική ύλη. Οι «καινοτόμοι» ήταν λογικό να κερδίσουν, αφού έδιναν την εναλλακτική απέναντι σε μια φόρμα που έτρεφε τη δυσαρέσκεια (παρ'ότι ήταν μια εναλλακτική που ακολουθούσε τελείως λάθος κατεύθυνση), ενώ οι

υπόλοιποι προτείναμε «μια από τα ίδια». Η εφημερίδα έκανε «επανεκκίνηση» την άνοιξη του 1978, με νέα μορφή σχεδιασμένη να ελκύει τις νεολαιίστικες μάζες που συμμετείχαν στα φεστιβάλ της Αντιναζιστικής Πλατφόρμας του 1978 (που κέρδισε τον χαρακτηρισμό «η εφημερίδα της πανκ») και τους αγωνιστές που δρούσαν σε άλλα κινήματα όπως των γυναικών και των γκέι. Η ανανεωμένη μορφή της δεν υπήρχε περίπτωση να πετύχει τους στόχους της. Η εναντίωση στους Ναζί το 1978 δεν έκανε αυτόματα τους ανθρώπους επαναστάτες σοσιαλιστές. Μπορούσε να είναι η αφετηρία πολιτικοποίησής τους, με την προϋπόθεση ότι θα στηρίζονταν με πολιτική επιχειρηματολογία- και αυτά τα επιχειρήματα ήταν πολύ πιο δύσκολα όταν η τάξη παρέμενε σε μεγάλο βαθμό παθητική σε σχέση με δέκα χρόνια πριν, στο ξεκίνημα μιας πραγματικής ανόδου του κινήματος. Κι έτσι, ακόμα και η καλύτερη εφημερίδα στον κόσμο ήταν καταδικασμένη να κερδίσει μόνο ένα πολύ μικρό αναγνωστικό κοινό ανάμεσα στους 100.000 που συνέρρευσαν στα αντιφασιστικά φεστιβάλ. Η υποβάθμιση της σκληρής πολιτικής επιχειρηματολογίας και της παρουσίασης των ταξικών αγώνων στη **Socialist Worker** σήμαινε ότι δεν θα μπορούσε να συγκρατήσει ούτε αυτούς που την αγόραζαν. Ένα χρόνο μετά την «επανεκκίνηση» και η κυκλοφορία και τα πληρωμένα φύλλα πέρασε κατά 2000 από τα νούμερα του 1977. Τα πειράματα με την εφημερίδα δεν κράτησαν πολύ. Ο πυρήνας της βάσης του κόμματος αποκήρυξε το εγχείρημα στο συνέδριο του 1978, και σύντομα θα γίνονταν προσπάθειες να επανέλθει στη μορφή της «εργατικής» εφημερίδας, όπως καταγράφεται καθαρά σε ένα αρχείο της συντακτικής ομάδας στα τέλη του 1979: «ένα από τα προβλήματα που έχει να αντιμετωπίσει το SWP τους επόμενους μήνες είναι να συνδεθεί με τον αυξανόμενο αριθμό των αγωνιστών εργατών... Η εφημερίδα πρέπει να είναι εργατική εφημερίδα... Πρέπει να μυρίζει σαν τη βότκα των εργατών. Με άλλα λόγια, να μην είναι γραμμένη από επαγγελματίες συγγραφείς για τους εργάτες, αλλά γραμμένη από τους εργάτες, μια εφημερίδα που ασχολείται με θέματα που ενδιαφέρουν τους συνηθισμένους ανθρώπους της εργατικής τάξης, όπως και τους αγώνες των εργατών...»

Αυτή η φόρμουλα μπορούσε να μπει σε εφαρμογή το 1979 ακόμα λιγότερο απ' ό,τι το 1975. Η κάμψη των ταξικών αγώνων επανήλθε δριμύτερη με περαιτέρω υποχώρηση το 1980, κι αυτοί που έβγαζαν την εφημερίδα βρέθηκαν στην όχι αξιοζήλευτη θέση να προσπαθούν να πετύχουν το ανέφικτο. Έκαναν ό,τι καλύτερο, συχνά με μεγάλη προσωπική αυτοθυσία, αλλά δεν μπόρεσαν να δημιουργήσουν μια εφημερίδα που να τραβήξει και να συγκρατήσει το νέο αναγνωστικό κοινό για να ανεβάσει μόνιμα τα πληρωμένα φύλλα της σε ένα νούμερο πάνω από τα 10-12.000 περίπου και τον συνολικό αριθμό τυπωμένων φύλλων σε περίπου να 25,000 (με την άνοδο της μαζικής ανεργίας, το νούμερο των πληρωμένων φύλλων έγινε ακόμα πιο αναξιόπιστο, αφού χιλιάδες εφημερίδες δίνονταν μισοτιμής στους ανέργους) . Ωστόσο η εφημερίδα δεν ικανοποιούσε πλέον τους αγωνιστές που την αγόραζαν, με την ελπίδα να βρύνε απαντήσεις σε προβλήματα που τους βασάνιζαν , όσο το έκανε το 1976.

Η επαναστατική εφημερίδα σήμερα

Το να βγάζεις μια επαναστατική εφημερίδα τη δεκαετία του '80 είναι πιο δύσκολο αλλά το ίδιο προκλητικό και σημαντικό με τη δεκαετία του '60 και του '70. Οι πιθανότητες για εργατικούς αγώνες είναι πολύ μεγαλύτερη σήμερα, σε μια περίοδο ασταμάτητης παγκόσμιας κρίσης, απ' ό,τι τότε. Η ανάγκη να κερδηθεί μια μειοψηφία εργατών στην επαναστατική προοπτική είναι μεγαλύτερη από ποτέ. Η εφημερίδα παραμένει απολύτως αναντικατάστατη για να επιτευχθεί κάτι τέτοιο. Έχει μόνο λίγο περισσότερα από δυο χρόνια που εμείς της εφημερίδας **Socialist Worker** αναμετρηθήκαμε με την ανάγκη έκδοσης ενός τύπου εφημερίδας που να ανταποκρίνεται σε μια περίοδο υποχώρησης και απογοήτευσης. Αυτό ήταν κομμάτι της γενικότερου προόδου διάρκειας πέντε χρόνων στην οποία το SWP συνέλαβε τον τρόπο για αντεπεξέλθει σε μια κατάσταση αρκετά διαφορετική από εκείνη στην οποία η πλειοψηφία της ηγεσίας μας είχε λάβει το πολιτικό βάπτισμα.

Διαμορφώσαμε την εφημερίδα που μπορούσε να ικανοποιεί μόνο τις ανάγκες των μελών και των στενών επαφών, εφόσον απαντούσε στα

Ζητήματα που τους βασάνιζαν: γιατί συμβαίνουν οι ήττες; Τι μπορούμε να κάνουμε για να τις σταματήσουμε; Με ποιον τρόπο διατηρείς την επιμονή στον επαναστατικό ρόλο της εργατικής τάξης, όταν το 99% των εργατών που συναντάς αποδέχεται την προπαγάνδα των αφεντικών για την κρίση; Ακόμα κι όταν αναφερόμασταν σε εργατικές διαμάχες, διαπιστώσαμε ότι ήταν πιο σημαντικό να απαντάμε στην ερώτηση «τι να κάνουμε;» παρά να εξηγούμε την υπόθεση της απεργίας. Διαπιστώσαμε επίσης ότι με το να απαντάμε στα προβλήματα των μελών και των στενών επαφών, καταπιανόμασταν επίσης με ζητήματα που έβαζαν αυτοί που έρχονταν πρώτη φορά σε επαφή με τις σοσιαλιστικές ιδέες. Γιατί, αν και χρειαζόνταν μια επαναδιατύπωση των επιχειρημάτων για τον σοσιαλισμό κι ενάντια στον καπιταλισμό, χρειαζόνταν επίσης απαντήσεις για την υποχώρηση και τις αποτυχίες του κινήματος. Ήταν η προϋπόθεση γι' αυτούς για να βρουν το οποιοδήποτε νόημα για να ενταχθούν σε επαναστατική οργάνωση. Έτσι η εφημερίδα μας δημοσίευε μεγαλύτερα και αναλυτικότερα άρθρα απ' ότι πριν (με κάθε φύλλο να περιλαμβάνει τουλάχιστον δυο θέματα με πάνω από 1200 λέξεις) κι έδωσε βάρος πολύ περισσότερο στο τι να κάνουμε απ' ότι στην απλή αποτύπωση της εμπειρίας ή περιγραφών για το πόσο άσχημα είναι τα πράγματα με τις ζωές των ανθρώπων και τις εργασιακές συνθήκες. Αυτό φυσικά δε σήμαινε ότι αγνοούσαμε άλλα θέματα. Κατά τη διάρκεια του πολέμου στα νησιά Φώκλαντ, για παράδειγμα, ήταν τόσο μικρή η μειοψηφία που αντιστάθηκε στον πόλεμο που το εξώφυλλο της **Socialist Worker** κάθε βδομάδα έμοιαζε λίγο-πολύ με αφίσα ενάντια στον πόλεμο, και οι υπόλοιπες σελίδες έπρεπε να αναλώνονται για να απαντήσουν στο τελευταίο κύμα ψεμάτων για τον πόλεμο από την κυβέρνηση. Επίσης, κάθε φύλλο έπρεπε να περιέχει υλικό ενάντια στην κυβέρνηση των Τόρις, το ρόλο της αστυνομίας κλπ. Το σημείο κλειδί, ωστόσο, ήταν να προσπαθούμε να καταπιανόμαστε συνέχεια με τα θέματα που απασχολούσαν τη μειοψηφία των εργατών που προσπαθούσε να απαντήσει στις επιθέσεις- αν η αριστερά των Εργατικών μπορούσε να εκπληρώσει τις υποσχέσεις της, γιατί οι ψηφοφορίες των εργατών στα ορυχεία βγαίνουν συνέχεια αντίθετες στην απεργία, γιατί η Αλληλεγγύη (Solidarnosc) νικήθηκε στην

Πολωνία κλπ. Η νέα στροφή στην εφημερίδα γνώρισε επιτυχία, και ανέκτησε το ενδιαφέρον κάποιων αναγνωστών της που πριν τη διάβαζαν μόνο με μισή καρδιά. Ωστόσο, όπως οποιαδήποτε αλλαγή σε μια επαναστατική οργάνωση, εγκυμονούσε έναν κίνδυνο από μόνη της. Τα κομματικά μέλη συχνά λειτουργούσαν σαν να μην ενδιαφέρει η εφημερίδα κανέναν έξω από το κόμμα. Δεν έσπασε η συνήθεια να βλέπουν το πούλημα της εφημερίδας σαν μια μορφή αυτοθυσίας που απέφευγαν όποτε μπορούσαν (ένα είδος «επαναστατικής νηστείας»), και παρόλο που οι πωλήσεις δεν ήταν τόσο φτωχές όσο κάποιες άλλες περιόδους, ακόμα παρέμεναν χαμηλές.

Αλλά η πτώση του κινήματος δεν κρατάει για πάντα. Ζούμε μια περίοδο ηττών και υποχωρήσεων του εργατικού κινήματος, αλλά και μια περίοδο στην οποία ξεσπάνε ξαφνικά πολύ μεγάλοι αγώνες, ακόμα κι αν είναι συνήθως αμυντικοί— η απεργία στο ατσάλι το 1980, η απεργία των σιδηροδρομικών και των νοσοκομειακών το 1982, οι μάχες στο νερό, στις τηλεπικοινωνίες, των κοινωνικών λειτουργών και των εργατών στις εκδόσεις στο Warrington το 1983. Σε κάθε τέτοιον αγώνα κάποιοι λίγοι εργάτες ριζοσπαστικοποιούνται και μας πλησιάζουν όπως γίνεται με πολύ μεγαλύτερες μερίδες εργατών σε μια περίοδο επίθεσης της εργατικής τάξης. Ένας άλλος τρόπος να το θέσουμε είναι ότι κατά τη διάρκεια της κάμψης του κινήματος υπάρχουν μικροαναλαμπές του, αγώνες που σου δίνουν μια ιδέα για το πώς θα μπορούσε να είναι μια πραγματική άνοδος του κινήματος. Σε τέτοιες περιόδους, οι σύντομες εμπειρίες της αυτοπεποίθησης, της αυτενέργειας και της δύναμης της εργατικής τάξης πρέπει να τροφοδοτούν την εφημερίδα, ακόμα κι αν παραμένει αλήθεια ότι τέτοιες εμπειρίες θα αποκτούν μονιμότητα εν τω μεταξύ μόνο αν δένονται εντασσόμενες σε μια πιο συνολική προοπτική της πάλης για το σοσιαλισμό. Με τον ίδιο τρόπο, σε τέτοιες στιγμές τα μέλη της επαναστατικής οργάνωσης πρέπει να χρησιμοποιούν την εφημερίδα για να οργανώνουν την αγωνιστική μειοψηφία στους εργασιακούς χώρους, εξασφαλίζοντας ότι περιλαμβάνει άρθρα γι αυτούς και δηλώσεις από αυτούς, που χρησιμοποιούνται για να ανεβούν οι πωλήσεις της εφημερίδας

στους εργασιακούς χώρους. Απαιτείται τεράστια ευελιξία και υπευθυνότητα από τα μέλη, τους τοπικούς εκπροσώπους και πωλητές της εφημερίδας αυτήν την περίοδο. Τη μια βδομάδα, αυτό που θα χρειαστεί οπωσδήποτε η εφημερίδα είναι ραπόρτα από τις πρωτοβουλίες των εργατών, με δηλώσεις των εργατών να τις περιγράφουν. Την επόμενη εβδομάδα θα πρέπει να υπάρχει ουσιώδης ανάλυση από τη συντακτική ομάδα που να εξηγεί γιατί η κυβέρνηση και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία στάθηκαν ικανές να πνίξουν αυτήν την πρωτοβουλία και τι να κάνουμε για να τις αντιμετωπίσουμε.

Το παρελθόν μπορεί να βαραίνει σαν εφιάλτης στο μυαλό των ανθρώπων, όπως το έθεσε ο Μαρξ. Μερικά χρόνια αδυναμίας κατανόησης της περιόδου που ζούμε και της εφημερίδας που της ταιριάζει μπορούν εύκολα να οδηγήσουν σε αποτυχία να χρησιμοποιήσουμε την εφημερίδα σωστά κάθε φορά που ξεσπάει ένας αγώνας. Αλλά αν οι επαναστάτες δεν αρπάζουν τέτοιες ευκαιρίες για να ανεβάσουν τις πωλήσεις τους και να χτίσουν την επιρροή τους, τότε απλά ανεβαίνουν (στΜ. ψυχολογικά) με το φούσκωμα του κινήματος και βυθίζονται με την υποχώρησή του. Δεν ξεκινάν να δημιουργούν ένα μόνιμο δίκτυο σοσιαλιστών αγωνιστών μέσα σε κάθε εργασιακό χώρο που να μπορεί να αντιμετωπίσει την ολέθρια επιρροή της ρεφορμιστικής γραφειοκρατίας και να σπάσει τον φαύλο κύκλο της ήττας.

Ευτυχώς, υπάρχουν ενδείξεις ότι τα μέλη του SWP το κατανοούν αυτό. Ο τρόπος αντίδρασης σε μια σειρά μεγάλης κλίμακας αμυντικών αγώνων από το Νοέμβρη του 1983 (Warrington, GCHQ, ορυχεία, τη μάχη των εκπαιδευτικών για τους μισθούς) ήταν αρκετά διαφορετικός από προηγούμενες περιόδους αναλαμπών του κινήματος σε περίοδο κάμψης- το 1977 και το χειμώνα του 1978-9. Δεν έχουμε κάνει το λάθος που κάναμε το 1977 που περιμέναμε την αυτόματη λήξη της περιόδου ηττών κι απογοήτευσης. Αλλά ούτε και το λάθος του 1978-9 να φτιάξουμε μια εφημερίδα που δεν συγκεντρώνεται με όλη της την ψυχή ούτε στην παρακίνηση της τάξης για δράση .

Τους τελευταίους μήνες τα μέλη μας ξεκίνησαν να ξαναμαθαίνουν

πώς να μεταφέρουν ζωντανές εικόνες του αγώνα στην εφημερίδα, χωρίς να ξεχνάνε τα ζητήματα μεγάλης σημασίας «τι γίνεται λάθος» και «τι να κάνουμε γι αυτό». Και παρεμβαίνοντας στους αγώνες με την εφημερίδα, πέτυχαν να ανεβάσουν τις πωλήσεις της πρώτη φορά τα τελευταία οχτώ χρόνια- φτάνοντας την κυκλοφορία σε 31.000 και τα πληρωμένα φύλλα σε 14,000 τη βδομάδα (ακόμα περισσότερο αν λάβουμε υπόψη τις μισές τιμές, τα έξοδα στα πρακτορεία τύπου κλπ). Τέτοια νούμερα γίνονται ακόμα πιο εντυπωσιακά αν τα συγκρίνει κανείς με ανταγωνιστές στην αριστερά όπως η **Tribune** (της οποίας οι πωλήσεις υπολογίζονται σε λιγότερες από 10.000) και η **Socialist Action** (αυτή η πρόσφατη μετεξέλιξη της **Black Dwarf** του 1968 τυπώνει μόνο 7,000 φύλλα, όσα η πρόγονός της 16 χρόνια πριν!). Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι πωλήσεις της **Socialist Worker** – και η επιρροή των επαναστατικών ιδεών- μπορούν να ανέβουν ακόμα περισσότερο αν γίνει προσπάθεια, εφόσον παραμείνει το σημερινό ανεβασμένο επίπεδο εργατικών μαχών. Υπάρχει ένας νέος αέρας αυτοπεποίθησης κι αγωνιστικότητας στη μειοψηφία των εργατών. Αυτή η αγωνιστικότητα μπορεί να είναι βραχύβια, από τη στιγμή που η συνδικαλιστική γραφειοκρατία βάζει τα δυνατά της για να κλείσει τους αγώνες και οι εργάτες στερούνται πρόσφατων εμπειριών ανεξάρτητης οργάνωσης του αγώνα από τα κάτω. Αλλά ακόμα και στην πιο απαισιόδοξη προοπτική, οι σοσιαλιστές ακόμα θα έχουν μια μοναδική ευκαιρία να επηρεάσουν την αγωνιστική μειοψηφία με τις ιδέες τους. Η επαναστατική εφημερίδα είναι, όπως και στο παρελθόν, το κλειδί για να το πετύχουν.

Διατηρώντας τη **Socialist Worker** στην κάμψη του κινήματος των δέκα τελευταίων χρόνων, έχουμε εξασφαλίσει τη συντήρηση μιας πιο ισχυρής επιρροής στο βρισκόμενο σε υποχώρηση, γραφειοκρατικοποιημένο, ρεφορμιστικό εργατικό κίνημα απ' ότι (σ.μ. έχουν επαναστάτες σοσιαλιστές) σε άλλες χώρες με πολύ υγιέστερες πολιτικές παραδόσεις. Παρά τα προβλήματα που είχε η εφημερίδα έδωσε τη δυνατότητα στην επαναστατική οργάνωση να κρατήσει ζωντανή επαφή με τους αγώνες εκείνους που ξεδιπλώθηκαν κι έτσι να διατηρήσει τα μέλη της περίπου στον αριθμό-ρεκόρ του 1974.

Τώρα πρέπει να αξιοποιήσουμε κάθε περίοδο αναλαμπής των αγώνων, όσο σύντομοι κι αν είναι, για να διακινήσουμε σε νέους αγωνιστές την εφημερίδα μας, να τη χρησιμοποιήσουμε για να τους βοηθήσουμε να κατανοήσουν ότι είναι τμήμα ενός πλατύτερου ρεύματος ανθρώπων που θέλουν να παλέψουν, με την προοπτική να αυξήσει και την αποτελεσματικότητά τους και την επιρροή του επαναστατικού σοσιαλιστικού κόμματος μέσα στην τάξη.

<https://www.marxists.org/archive/harman/1984/xx/revpress.html>